

EDELE ZELFOFFERING.

Dat niet alleen in voormalige tijden, maar ook in de onze, nog de bovenvermelde deugd, den waren Christen zoozeer versierende, in beoefening wordt gebragt, getuigt het volgende voorval.

Gedurende den levendigen en rampzaligen oorlog tussehen de noordelijke en zuidelijke Staten van Amerika, werd de stad Palmyra in Tennessee, een der zuidelijke gewesten, in 1864 door het leger van het Noorden ingenomen. Een der officieren van dat leger werd er vermoord, en daar de verbittering hierover zeer hoog was gestegen, deed de generaal tien van de voornaamste inwoners der stad gevangen nemen en veroordeelde hen om doodgeschoten te worden: eene wreede daad, die onschuldigen voor schuldigen zou doen boeten; maar geen wreeder oorlog dan die van burgers tegen burgers. Dit werd in Amerika ook meermalen weder bewaarheid. Onder de veroordeelden bevond zich een zeer geacht man, vader van een talrijk huisgezin, hetwelk hij geheel onverzorgd moest achterlaten. Een jongeling, die hem geheel vreemd was, werd met zijn lot bewogen en bood zich in zijne plaats aan. Groot was de tegenstand van den huisvader, maar hij hield vol, begaf zich naar den generaal, en in plaats, dat deze door zoo veel edelmoedigheid getroffen zou zijn, werd hij aangenomen en het vonnis aan hem volvoerd.

Zijn naam is onvermeld gebleven te midden van zooveel tooneelen van moord en wederwraak, maar staat geschreven in het gedenboek des Almachtigen.

VADER KOMT TERSTOND.

Eene schippersvrouw uit Holstein voer met haren man, haar dochtertje en een scheepsjongen op haar schip naar Hamburg, om bloedverwanten te bezoeken. Toen zij de kust naderden en de branding sterk was, stond zij met haar man aan het roer; het kind stond met den jongen op het dek. Daar komt eene hevige windvlaag van de landzijde, en ruikt een zeil los, de strang rasket het kind en sleept het over boord in de schuimende golven. De moeder staat als vernageld en bleek als de dood. De vader ijlt naar de boot en laat ze in zee vallen. De jongen snijdt het touw door, daar zij aan vast is. De vader springt in de boot en roeit met alle magt naar zijn dochtertje, dat nog op de golven gezien werd; want de wijde kleeren waren als een lichtblans opgeblazen en droegen haar op het water; maar zij zonk hoe langer hoe meer. Toen zij op het punt was in de diepte weg te zinken, was de vader bij haar, greep haar en trok haar in de boot. Zoodra hij met haar op het schip kwam, viel de moeder haar kind weened om den hals, en allen vielen op de knien en dankten God. Toen de moeder later tot hare dochter zeide: »Arm, arm kind! wat moet gij een angst hebben doorgestaan! Wat dacht gij wel, toen gij daar zoo in de zee laagte?» — antwoordde het kind: »Ik dacht: vader komt terstond en haalt mij er uit!»

Lieve lezer! als de baren der droefenis over u heen rollen, als het u is alsof gij verzinken moet, denk dan toch ook zoo als dit kind!

EEN TREFFEND ANTWOORD.

Toen de evangelische zendingeling Bowar in eene kleine landgemeente op de Palmeijbergen, alwaar alles in eenvoudige, aartsvaderlijke wijze verhandeld werd, over de goede voorzienigheid Gods predikte en daarbij aanwees, hoe God alle dingen ten beste van zijn volk bestuurt, dat Hem liefheeft en tot Hem bidt, stond in het midden der predikatie een man op en verzocht verlof om eene vraag te doen. Dit toegestaan, maakte hij de volgende bedenking: »Als God, zoo als gij zegt, over alles regeert en alle dingen tot ons best bestuurt, hoe komt het dan toch dat eergisteren nacht mijn huis tot mijne groote schade afgebrand is?» Onderwijl de zendingeling zich bezon wat hij zou antwoorden, stond een oud hoofdman, Abraham geheeten, op en vroeg of hij dien vrager mogt antwoorden. »Vriend!» sprak hij, »hebt gij dan ook bij het aanbrennen van den nacht gebeden?» De aangesprokene sloeg de oogen neder, en toen hij het hoofd ophief, erkende hij dat hij dit geenszins gedaan had. »Goed,» berispte de hoofdman, »maar hoe komt gij dan verwachten dat gij Gods hoede genieten zoudt?»

HET ALTAARSTUK.

Een arme pelgrim, vroom en goed,
Met witten staf, geschulpten hoed,
Gekleed in 't grof en wol gewaad;
Trok eenzaam rond van stat tot staat;
Hij zag de onschuld vaak belaaagd;
Door rijke boosheid vaak verjaagd;
Des werelds zoo verward gewoel
Scheen hem een leven zonder doel.

Zoo wandelt hij droef en alleen,
Door de woestijn regt treurig heen.
De hemel is van wolken zwart,
Het regent, sneeuwt en waait reeds hard;
Daar toont zich eenzaam stil en oud
Een landlijk kerkje in het woud,
Vol aandacht treedt hij 't voorhof in,
Nog droef te moe, ontstemd van zin.

En waar hij 't somber oog ook slaat,
Geen sieraad ziet hij waar hij gaat,
Met schimmel is de wand bedekt,
Niets, dat hem vreugd in 't hart verwekt.
Geen altaarstuk ontdekt zijn oog,
Niets dan een enkelen vensterhoog.
En zonder vorm of zonder glans
Aanschouwt zijn oog dit venster thans.

»Foei,» spreekt hij nu, »welk akelig stuk,
Gewis, 't voorspelt mij geen geluk;
Wie schilderde in dellen moed
Dit altaarstuk met brullen en roet?
Geen enkele trek, die 't oog hier streelt,
Verwarring! gij zijt 's werelds beeld!»

Wat ziet hij, daar hij aldus spreekt?
De zon, die door de wolken breekt;
Zij schittert aan des hemels boog,
En 't altaarstuk treft thans zijn oog.
Een beeld, waarbij nu alles zwicht,
Vertoont zich in een helder licht,
Random is alles duistere nacht,
Doch dit verhoogt der kleuren pracht.

't Is 't vurig bosch in 't verre land,
Waar in de naam des Heeren brandt;
Omstrald door 't heerlijk wonderlicht,
Ligt Mozes op het aangezicht;
Zijn mantel en zijn purperen kleed,
De bruine rots, het veld zoo breed,
Der trede schapen witte schaar
Vertoont zich duidlijk, hel en klaar.

»O,» roept de pelgrim gansch verrukt,
Terwijl zijn hoofd, in 't stof zich bukt,
»Dit schen mij toe verward gewoel,
En nimmer zag ik meer gevoel;
Het scheen mij dwaasheid in mijn waan,
En juist dit toont den meester aan;
Geen streepje moet wel anders zijn,
Zijn was de kunst, de dwaling mijn.»

Ook in zijn hart verhief zich 't licht,
Terwijl zijn droeve dwaling zwicht;
»Dit beeld,» spreekt hij, »is 's levens loop,
Heeft men geloof en liefde en hoop,
De donkerheid der ziel verdwijnt,
't Is waarheid die in 't oog ons schijnt,
Daarom, o menscht! geloof, bid aan;
Wat God doet, dat is wel gedaan.»

ANNA.

VERLATENHEID.

O! kent gij dat gevoel, dat onbegrensde verlangen,
Wanneer de ziel door smart of nakend leed bevangen,
Een donkre toekomst voor zich ziet?
Als 't oog behoefte heeft om rustig nit te weenen,
Als 't angstig uitziet naar wie hulpe kan verlenen,
En niemand vindt die troost ons biedt?

O! 't is een droef gevoel alleen te zijn op aarde,
Wie onzer voelt dan niet de rijke volle waarde
Van 't vriendenhart, dat ons bemint?
Als 't hart behoefte heeft om anderen te minnen,
Hun dit bewijzen wil met kracht, gevoel en zinnen,
En nergens, nergens antwoord vindt.

Er zijn op aard toch zooveel harten die nooit klagen,
En al hun leed of rouw slechts eenzaam lijdend dragen,
Men ziet als koud hen meestal aan,
En toch, zij voelen meer dan anderen kunnen denken,
Die hun geen medegevoel, geen troost zelfs kunnen schenken,
Zij blijven met hun leed belaaen.

O, als ons hart zoo rijk aan liefde voor de menschen,
Zich niets op aard meer rijker, schooner toe kan wenschen,
Dan werkzaam zijn voor hun genot,
En als dan niemand ons verlangen kan bevatten,
Ja, zelfs niet onze trouw naar waarde weet te schatten,
Is dan niet bittere smart ons lot?

Maar waarom zijn er dan steeds harten zoo gesloten,
Dat zij hoo warm dan ook, toch andren van zich stooten,
Door 't ijskoud dat hen steeds omgeeft?
't Is waar, die koude is schijn, zij zijn 't die 't meest gevoelen:
't Verbergen van hun leed, dat was steeds hun bedoelen,
En ook de smart die in hen leeft.

Gevoelt ge u dan mijn ziel, te dikwerf zoo verlaten,
Wat zou u aardsche hulp, wat aardsche vriendschap baten?
Kan zij u troosten in uw lot?
Kent gij dan niet een troost, die ieder is gegeven,
Een troost, niet van deez' aard, maar wel van hooger leven,
Vindt gij geen hulp bij uwen God?

Hij toch, Hij is u meer dan alle aardsche vrienden,
Waar toch, waar zoudt gij hulp, waar anders redding vinden,
Dan bij Hem, uwen God en Heer?
Had Hij ons reeds zoo lief dat Hij zijn Zoon niet spaarde;
Schoon Hij ons niet zijn woord, een heil zoo rijk in waarde,
De troostbeloften zijner leer?

Zoo wil dan ook dien God van ganscher harte lieven,
En schenkt de aard' u dan nog bittere droeve, grieven,
Zoo gij Hem boven alles mint,
Zoo Jezus u steeds blijft tot Vriend en besten Broeder,
Hij d' Eengeboren Zoon des grooten Albehoeder,
Zoo weet, die Vader kent zijn kind.

Als slechts uw eenzaam hart voor Hem blijft vurig kloppen,
Al stierven in hun bloei des levens schoonste knoppen,
Al viel u alles, alles af,
Al moest zelfs 't trouwste hart der aarde u begeven,
Al tradt gij eenzaam voort op 't droevig pad van 't leven,
Die weg toch voert u over 't graf.

Dáár zult gij allen weer in hooger sfeer ontmoeten,
Dáár Jezus uwen Heer verheerlijkt eens begroeten,
Hem danken zelfs voor al uw leed.

Want, moog' op aard voor u zoo weinig bloemen bloeien,
Weet, nit het zaad der smart moet eens de vreugde groeien,
't Was liefde en wijsheid wat God deed.

Wees daarom, droeve, dus niet angstig, niet verslagen,
Wil, voelt ge u vaak alléén, niet morrend zuchtend klagen,
't Gebed geeft troost in alle smart.
Treed in 't gebed tot Hem met kinderlijk gelooven,
Die Vader zendt u wis zijn Geest tot troost van boven,
Hij immers kent en proeft uw hart.

Zoo ga dan stil uw weg, bemin uw medemenschen,
Maar blijf niet rustloos meer naar wederliefde wenschen,
Uw hart blijve aan den Heer gewijd.
Betracht uw aardschen pligt in liefde en stil vertrouwen,
Wil nooit op broos geluk al uwe hoop hier bouwen,
Bedenk, gij leeft voor de eeuwigheid!

Zwolle.

ANNA.

WETENSWAARDIGE BIJZONDERHEDEN.

Eene belangrijke ontdekking had onlangs plaats. Een regenbak van buitengewone grootte vond men onder de fundamenten van den Harem, waar vroeger de tempel van Salomo stond.

In verband daarmee kwam eene gehele reeks van tunnels, van geheime gangen, van diepe grotten en holen aan het licht, waarvan men de aanwezigheid onder den tempel vermoedde, doch die tot hertoe volkomen onbekend gebleven waren. Zij bevinden zich op eene diepte van honderd vijf en twintig voet beneden den beganen grond. Men verwacht dat dit nog tot voor de kennis der Bijbelsche oudheid zeer belangrijke ontdekkingen aanleiding zal geven.

De regenbak ligt negen en zeventig voet onder de oppervlakte en heeft eene lengte en breedte van 150 voet. Die regenbak is door menschenhanden uitgegraven en ontvangt zijn water uit de vijvers van Salomo, twee mijlen ten zuiden van Bethleem gelegen, door eene waterleiding van acht mijlen lengte. Zijn inhoud is zoo groot, dat hij 9000 vierkante meters water kan bevatten.

Het water, dat voor de Leviten en voor de behoeften van de dienst in Salomo's tempel bestemd was, is buitengewoon klaar en doorschijnend, zoo zelfs dat men den bodem van den regenbak en de steentjes, die daarop gevallen zijn, volkomen duidlijk kan zien.